

Nr 52

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner rörande ortsavdragen vid beskattningen.

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 306 av herr *Ohlon m. fl.* och II: 392 av herr *Ohlin m. fl.*, vari hemställts, »att riksdagen måtte besluta, att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära en allsidig utredning av frågan om ortsavdragen vid beskattningen och att Kungl. Maj:t för riksdagen framlägger de förslag till ändringar som en sådan utredning kan motivera»;

2) de likalydande motionerna I: 307 av herr *Näsgård m. fl.* och II: 389 av herr *Pettersson i Dahl m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte

a) för sin del besluta, att de s. k. ortsavdragen vid beskattningen, såväl de statliga som de kommunala, må för hela riket utgöra 4 000 kronor för gift med make sammanlevande person och 2 000 kronor för ensamstående person i enlighet med vad som i motionen anförts,

b) uttala sig för att ett särskilt tilläggsavdrag må utgå för delar av Norrland, samt

c) i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om närmare övervägande beträffande storleken av nämnda tilläggsavdrag och giltighetsområden för detsamma samt om att förslag må framläggas till 1958 års riksdag till de lagändringar, som erfordras för genomförande av vad sålunda föreslagits;

3) de likalydande motionerna I: 308 av herr *Ewerlöf m. fl.* och II: 387 av herr *Cassel m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t

I. hemställa om förslag till 1958 års riksdag om avskaffande av ortsgrupp II i fråga om dyrortsgrupperingen vid inkomstbeskattningen av fysiska personer;

II. bringa till Kungl. Maj:ts kännedom vad i motionerna anförts om angelägenheten av en avveckling av skattegrupperingen även i övrigt, att tagas under övervägande vid den utredning av dyrortsfrågan, varom riksdagen i skrivelse sistlidet år anhållit.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför inte lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 307, II: 387 och II: 392.

I enlighet med utskottets hemställan i memorial nr 46 har riksdagen vid vårsessionen beslutat att till höstsessionen uppskjuta behandlingen av förevarande motioner.

Enligt 48 § 1 mom. kommunalskattelagen indelas samtliga orter i riket med avseende å levnadskostnadernas höjd i fem ortsgrupper (ortsgrupp I—ortsgrupp V) eller det lägre antal, som fastställes genom särskild författning. Enligt förordningen den 5 juni 1953 (nr 406) utgör antalet ortsgrupper tills vidare fyra (II—V). Denna indelning — den s. k. skattegrupperingen — gäller enligt lagen för en tid av fem år i sänder.

Gällande skattegruppering återfinnes i kungörelsen den 9 oktober 1953 (nr 624), ändrad genom kungörelsen den 19 november 1954 (nr 675). Lönegrupperingen för statens tjänstemän m. fl. överensstämmer med skattegrupperingen.

Indelningen i ortsgrupper är av betydelse när det gäller att bestämma det ortsavdrag, som vid den kommunala och statliga inkomsttaxeringen tillkommer fysisk person. Ortsavdragens belopp varierar nämligen med hänsyn till vilken ortsgrupp den skattskyldiges hemortskommun tillhör och är högst i ortsgrupp V.

Beloppen för de nu tillämpade kommunala ortsavdragen har fastställts genom lagen den 2 juni 1950 (nr 252) och tillämpats från och med 1953 års taxering samt gäller till och med 1958 års taxering. Från och med 1959 års taxering skall kommunalt ortsavdrag enligt lagen den 16 maj 1957, nr 200, utgå med samma belopp som motsvarande statliga ortsavdrag. De statliga ortsavdragens belopp har fastställts genom förordning den 6 juni 1952 (nr 406) och har tillämpats från och med 1954 års taxering.

De nu tillämpade ortsavdragens belopp för helt år framgår, såvitt avser gifta och därmed likställda skattskyldiga och ogifta skattskyldiga (ensamstående), av nedanstående tabell.

	Gift skattskyldig		Ensamstående skattskyldig	
	Statligt ortsavdrag Kr.	Kommunalt ortsavdrag Kr.	Statligt ortsavdrag Kr.	Kommunalt ortsavdrag Kr.
Ortsgrupp I	3 360	1 680	1 680	1 180
» II	3 520	1 760	1 760	1 230
» III	3 680	1 840	1 840	1 290
» IV	3 840	1 920	1 920	1 340
» V	4 000	2 000	2 000	1 400

Vid fastställande av dessa belopp för ortsavdragen utgick man ifrån att spännvidden i skattegrupperingen skulle liksom i lönegrupperingen vara 16 procent och att skillnaden mellan ortsavdragen för två intill varandra liggande ortsgrupper sålunda skulle motsvara 4 procent av ortsavdraget i högsta dyrort. Genom att man numera icke utnyttjar ortsgrupp I utan endast de fyra högsta ortsgrupperna har spännvidden minskat från 16 till 12 procent.

På grund av den förestående allmänna förändringen av kommunindelningen fann statsmakterna år 1950 att en ny dyrortsundersökning var nödvändig som underlag för en allmän omgruppering av orterna. Denna ansågs

emellertid böra föregås av en principutredning i dyrortsfrågan. En sådan verkställdes av 1950 års dyrortssakkunniga, vilka den 10 januari 1951 avlämnade betänkande angående principerna för dyrortsgrupperingen (SOU 1951: 7).

Sedermera uppdrog Kungl. Maj:t åt socialstyrelsen att verkställa en ny dyrortsundersökning. I skrivelse den 30 oktober 1952 redovisade socialstyrelsen resultaten av undersökningen. Därvid konstaterades att skillnaden mellan dyraste och billigaste ort utgjorde cirka 14 procent. Det vore emellertid icke möjligt att precisera hur spännvidden mellan dyraste och billigaste ort förändrats mellan den närmast föregående dyrortsundersökningen, som verkställdes år 1946, och 1951 års dyrortsundersökning, eftersom helt olika metoder kommit till användning vid de båda undersökningarna. Själva metoden för utförandet av 1951 års undersökning hade i hög grad bidragit till att skillnaden i extremvärden minskat.

I proposition nr 133 förelades 1953 års riksdag förslag om minskning av antalet ortsgrupper vid skattegrupperingen. Chefen för finansdepartementet anförde därvid bl. a. följande.

I propositionen nr 132 har chefen för civildepartementet i fråga om lönegrupperingen föreslagit att spännvidden skall — med bibehållen spännvidd de olika grupperna emellan — från och med den 1 januari 1954 minskas från 16 till 12 procent och således antalet ortsgrupper minskas från fem till fyra. Tekniskt skall förslaget genomföras så, att nu gällande löneplaner bibehållas, men att ortsgrupp 1 i fortsättningen icke skall tillämpas i fråga om statstjänstemännens löner.

Avgörande skäl talar för att, såsom i den inom civildepartementet upprättade promemorian föreslagits, skattegrupperingen utformas på samma sätt som lönegrupperingen. Följaktligen bör antalet ortsgrupper jämväl vid skattegrupperingen minskas till fyra och den totala spännvidden mellan högsta och lägsta ortsgrupp minskas från 16 till 12 procent. Likaledes bör spännvidden mellan varje ortsgrupp även i fortsättningen vara 4 procent. Härav följer att ortsavdragens belopp icke behöver ändras i följd av minskningen av den totala spännvidden, utan ändringen bör genomföras så, att endast ortsavdragen för de fyra nuvarande högsta ortsgrupperna tillämpas.

Såsom förut nämnts skall i fråga om lönegrupperingen minskningen av den totala spännvidden och av antalet ortsgrupper enligt det i propositionen nr 132 framlagda förslaget genomföras så, att nuvarande ortsgrupp 1 icke tillämpas. Lägsta löneortsgrupp blir sålunda ortsgrupp 2. Enligt min uppfattning bör man beträffande skattegrupperingen följa samma system. Det bör icke ifrågakomma att skilda beteckningar används för de olika ortsgrupperna i löneavseende och skatteavseende.

Propositionen nr 133 lämnades av samma års bevillningsutskott utan erinran i dess betänkande nr 47, vilket godkändes av riksdagen.

Vid 1955 års riksdag framfördes i väckta motioner (I: 142 och II: 156) yrkanden, som syftade till ett upphävande av skattegrupperingen på det sätt att på alla orter ortsavdrag vid inkomsttaxeringen skulle medgivas med belopp, som enligt gällande bestämmelser tillämpades i ortsgrupp V, dvs. högsta ortsgrupp. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 27 avstyrkte sam-

ma års bevillningsutskott motionerna. Utskottet erinrade om att enligt 1951 års dyrortsundersökning skillnaden mellan dyraste och billigaste ort utgjorde cirka 14 procent, men att vid skattegrupperingen den totala spännvidden mellan högsta och lägsta ortsgrupp genom 1953 års beslut minskats från 16 till 12 procent. Härefter anförde utskottet.

Skattegrupperingens uppgift är att differentiera skatten efter dyrort. Denna differentiering sammanhänger med tanken, att genom ortsavdragen ett visst existensminimum skall kunna undantagas från beskattning samt att detta existensminimum måste anses vara olika stort på olika orter. Av 1951 års dyrortsundersökning framgick, att skillnaden i dyrhet visserligen nedgått men att spännvidden mellan dyraste och billigaste ort alltjämt måste uppskattas till 14 procent. Även om det kan finnas fog för det antagandet, att en fortskridande utjämning av levnadskostnaderna sker, måste dock antagas, att alltjämt betydande olikheter föreligger mellan olika orter. Därest emellertid i väsentlig mån ändrade förhållanden skulle kunna påvisas, torde anledning kunna föreligga till att ortsavdragens utformning upptoges till omprövning. Detta synes dock böra ske i ett vidare sammanhang, då detta spörsmål äger samband icke blott med lönegrupperingen och det kommunala skatteunderlaget utan jämväl med de statliga inkomstskatteskalornas utformning.

I de vid 1956 års riksdag väckta likalydande motionerna I: 447 och II: 570 hemställdes, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning i syfte att införa ett för hela landet enhetligt ortsavdrag vid såväl den statliga som den kommunala inkomstbeskattningen. Som stöd för yrkandet anfördes bl. a. att den nuvarande skattegrupperingen måste betraktas som en orättvisa mot landsbygdens folk. Målsättningen måste vara att snarast möjligt införa enhetliga ortsavdrag för hela landet. Detta kunde ske genom en uppflyttning av de lägsta ortsgrupperna, men det vore sannolikt, att sådana förändringar i levnadskostnaderna inträffat eller kunde komma att inträffa att en omprövning av Stockholms placering i högsta ortsgrupp borde komma i fråga. En särskild compensation borde emellertid med hänsyn till de speciella dyrhetsförhållandena i övre Norrland ges den där bosatta befolkningen. Det vore enligt motionärernas mening väl motiverat att snarast hela frågan om ortsavdragen, de kommunala såväl som de statliga, upptoges till omprövning med sikte på införande av ett för hela landet enhetligt ortsavdrag. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 36 avstyrkte 1956 års bevillningsutskott motionsyrkandet.

Vidare hemställdes i ett flertal motioner vid 1956 års riksdag att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte anhålla om en översyn av dyrortssystemet (I: 49 och II: 66; I: 186 och II: 376 samt I: 448 och II: 637). Över motionerna avgav dyrortsnämnden utlåtande efter att i ärendet ha hört socialstyrelsen. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 226 anförde statsutskottet bl. a. följande.

Av dyrortsnämndens över de föreliggande motionerna avgivna yttrande framgår, att stöd finns för uppfattningen att en viss sammanpressning av skillnaderna i levnadskostnader mellan olika delar av landet ägt rum sedan år 1951, då den senaste prisgeografiska undersökningen verkställdes.

Däremot kan enligt dyrortsnämnden intet mera bestämt sägas om graden av denna sammanpressning. Vidare har nämnden i sitt yttrande berört vissa aktuella tendenser på den statliga löne marknaden och framhållit vissa omständigheter, som enligt nämndens mening kan leda till en ökad spännvidd i den statliga löneskalan. Sammanfattningsvis framhåller dyrortsnämnden, att vad som anförts ger vid handen att vissa spörsmål inom dyrortsgrupperingsområdet kan bli aktuella och påkalla utredningar.

Utskottet har för sin del funnit vad i förevarande ärende förekommit ge vid handen, att behov av en översyn av det nuvarande dyrortssystemet föreligger. Utskottet vill därför förorda att en dylik kommer till stånd. Såsom dyrortsnämnden framhållit torde såväl en omgruppering som en omprövning av antalet ortsgrepp böra grundas på en ny prisgeografisk undersökning, varvid bör övervägas om den bör baseras på samma principer som tillämpades vid den senaste undersökningen. Enligt utskottets mening bör en utredning i frågan vara allmän och förutsättningslös, utan att man på förhand binder sig vid någon viss linje.

Av innehållet i *de föreliggande motionerna* må här återges följande.

I de likalydande *motionerna* I: 306 och II: 392 erinras om, att det vid den år 1951 utförda prisgeografiska undersökningen kunde fastslås, att en verklig sammanpressning av spridningen i levnadskostnaderna ägt rum mellan de dyraste och billigaste orterna under de senaste årtiondena fram till år 1951. I fråga om utvecklingen efter år 1951 hade dyrortsnämnden anført, att det kunde ges stöd för den uppfattningen, att en viss ytterligare sammanpressning ägt rum. Dyrortsnämnden baserade härvid sin uppfattning på beräkningar gjorda av socialstyrelsen. Dessa gåve vid handen att det var de båda budgetposterna »bostad» och »skatter», som i stort sett konstituerade dyrortsskillnaderna. Andra poster, såsom livsmedel och kläder, visade obetydliga skillnader mellan olika ortsgrepp. I fråga om bostads-posten angavs spännvidden i hyreskostnaden år 1951 mellan de billigaste orterna och Stockholm vara 38 procent för äldre lägenheter men endast 22 procent i nyare. Sedan år 1951 hade noggrannare undersökningar av hyreskostnaderna inte skett. Då bostadsbeståndet sedan år 1951 tillförts nya lägenheter och vissa äldre lägenheter sanerats, var det sannolikt även med hänsyn till förändringar i tomtpriserna att en utjämning avseende bostadskostnaderna på olika orter skett. Med fog kan antas, att denna utveckling skulle komma att fortgå. Beträffande skatteposten visade socialstyrelsens beräkningar, att en utjämning av även denna post ägt rum sedan den senaste dyrortsundersökningen år 1951. Det borde i sammanhanget även beaktas att sådana sociala förmåner som barnbidrag och folkpension inte dyrortsgraderats. Ett frångående av den nuvarande differentieringen av ortsavdragen efter dyrort torde å andra sidan medföra vissa avvägningsproblem i fråga om beskattningen. Då riksdagen förra året beslöt överse dyrortssystemet, vore det naturligt, att även ortsavdragssystemet göres till föremål för en allmän översyn. Slutsatserna av vad som anförts rörande utjämningen av dyrheten mellan de olika orterna talade härför. I den mån undersökningarna klarlade förändringar i spännvidden mellan olika dyrorter, borde även detta beaktas vid utformningen av framtida ändringar av

ortsavdragen, resp. eventuellt förslag om för hela landet enhetliga ortsavdrag. En reform torde få ske stegvis, varvid som en första etapp ortsavdragen i nuvarande ortsgrupp II borde höjas till det för grupp III nu gällande beloppet. Motionärerna förutsatte härvid att beslut i denna del skall kunna fattas vid 1958 års riksdag.

I de likalydande motionerna I:307 och II:389 framhålles, att dyrortsgrupperingen allt tydligare framstode som en uppenbar orättvisa mot stora delar av landet. Dyrortsindelningen av de skattefria ortsavdragen hade direkt ekonomisk betydelse för alla inkomsttagare. Det måste vara angeläget, att största möjliga rättvisa skapades i beskattningen. Motionärerna ansåge emellertid, att det nuvarande skattegrupperingssystemet inte fyllde detta krav och att det dessutom hade andra betydande olägenheter. Till påvisande härav återropades i motionerna följande tabell, utvisande hur mycket större den sammanlagda stats- och kommunalskatten, i kronor resp. procent, bleve på 2-ort i jämförelse med 5-ort, under i övrigt lika förhållanden. Den kommunala utdebiteringen hade antagits vara 12 kronor per skattekrona.

Merskatt för:	7 000 kr.		Skattepliktig inkomst 12 000 kr.		25 000 kr.	
	kr.	%	kr.	%	kr.	%
gifta	101	11,7	101	5,2	197	3,2
ensamstående	61	5,3	80	3,0	118	1,5

På grund av skatteprogressionen ökade skillnaden mellan skatten på lägsta och högsta dyrort med stigande inkomst. Uttryckt i procent av skatten på 5-ort vore skillnaden emellertid mest betydande i de lägre inkomstlägena. Även om en höjning av de skattefria ortsavdragen i de lägre dyrorterna till samma nivå som ortsgrupp 5 inte skulle få större ekonomiska konsekvenser för personer med höga inkomster, skulle en sådan åtgärd otvivelaktigt innebära en relativt betydande skattelindring för de mindre inkomsttagarna i de lägre dyrortsgrupperna.

Motionärerna framhåller vidare, att en betydande utjämning av levnadskostnaderna på olika orter ägt rum som en följd av masstillverkning och standardisering av varorna. Svårigheterna att få ett objektivi mått på dyrhetsskillnaderna mellan olika orter vore betydande för att inte säga oöverstiglga. Från denna utgångspunkt måste en framräknad differens i levnadskostnaderna på högsta resp. lägsta dyrort understigande 10 procent bedömas som ej statistiskt säker. Det vore med andra ord icke möjligt att på grundval av det vid senaste dyrortsundersökning framlagda materialet fastställa, att reella levnadskostnadsolikheter föreläge. Efter att ha erinrat om att 1956 års riksdag hos Kungl. Maj:t begärt en översyn av dyrortssystemet framhåller motionärerna att den fortsatta prövningen i nämnda avseende borde gälla olika problem i samband med skattegrupperingens avskaffande. Angeläget vore särskilt att pröva frågan om kompensation till kommunerna för det inkomstbortfall, som följde genom en sådan reform. Kungl. Maj:t borde redan till 1958 års riksdag lägga fram förslag till de lagändringar, som erfordrades för avskaffande av skattegrupperingen. Vissa delar av Norrland

hade på grund av klimatförhållanden och stora avstånd en speciell dyrhet, som måste kompenseras vid beskattningen. Ett särskilt tilläggsavdrag borde därför medges för ifrågavarande område. Frågan om dess utformning och giltighetsområden för detsamma måste göras till föremål för närmare överväganden.

Till stöd för yrkandet i de likalydande motionerna I:308 och II:387 anföres i huvudsak följande. Med hänsyn till att dyrortsgrupperingen vore densamma i fråga om ortsavdragen vid beskattningen och den statliga lönesättningen, hade dyrortsfrågan, då densamma tidigare diskuterats i riksdagen, alltid avsett såväl skattegruppering som lönegruppering. Detta var t. ex. fallet, då riksdagen i december månad 1956 i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställde om en förutsättningslös utredning rörande dyrortsfrågan. Frågan hade sedan dess kommit i ett nytt läge. De förhandlingar om en löneplansrevision, som förts mellan representanter för staten och vederbörande personalorganisationer, hade nämligen resulterat i en överenskommelse enligt vilken spännvidden mellan högsta och lägsta dyrort inom viss del av löneskalan ökats från 12 till 16 %. Därest denna överenskommelse skulle godkännas av riksdagen, innebure detta ett faktiskt om än inte formellt skiljande av lönegrupperingen från skattegrupperingen. Olika synpunkter kunde göra sig gällande beträffande de två dyrortsgrupperingarna. Vad beskattningen beträffade borde ingen annan omständighet få göra sig gällande än sådan som hade samband med de verkliga levnadskostnaderna. Motionärerna ansåge det stå utom allt tvivel, att en utjämning av levnadskostnaderna inom landet ägt rum. Sådana markerade skiljaktigheter mellan land och stad och mellan stora och små kommuner, som otvivelaktigt förekommit tidigare, torde nu inte förefinnas. Skälen för ett bibehållande av dyrortsgrupperingen vid beskattningen hade därför förlorat i styrka. Enligt motionärernas mening vore tiden inne för en avveckling av denna skattegruppering. Enligt av motionärerna gjorda beräkningar skulle ett totalt slopande av skattegrupperingen medföra ett inkomstbortfall för staten på 100 å 110 miljoner kronor. Vid ett avskaffande av Ortsgrupp II skulle skattebortfallet bli 12 miljoner kronor. En därefter företagen uppflyttning av kommunerna från Ortsgrupp III till Ortsgrupp IV skulle minska statsskatten med 42 miljoner kronor. Det sista ledet i skattegrupperingens avskaffande, alltså uppflyttning från Ortsgrupp IV till Ortsgrupp V, skulle medföra en inkomstminskning på 52 miljoner kronor. Motsvarande justering av skattegrupperingen vid den kommunala beskattningen skulle minska kommunernas inkomster med ca 80 miljoner kronor, varav i nyssnämnda avvecklingsled resp. 9, 32 och 39 miljoner kronor. Med hänsyn till det nuvarande ekonomiska läget torde det dock vara uteslutet att man omedelbart skulle kunna företaga en fullständig avveckling av skattegrupperingen, utan avvecklingen borde lämpligen ske stegvis. En början borde ske genom att 1958 års riksdag beslutar avskaffa Ortsgrupp II. I samband därmed borde lämpligen principbeslut kunna fattas om en fullständig avveckling, exempelvis under en femårsperiod. Enligt motionärernas mening borde någon ersättning från staten

till kommunerna för dessas inkomstbortfall genom en dylik reform inte komma i fråga.

Med skrivelse den 26 november 1957 har Ortsgrupperingsutredningen till chefen för civildepartementet överlämnat betänkande rörande löne- och skattegrupperingarna (SOU 1957: 42).

I fråga om skattegrupperingen förordar utredningen att ett principbeslut nu fattas om att slopa denna gruppering och att införa enhetliga skattefria avdrag över hela landet, motsvarande nu gällande Ortsavdrag i Ortsgrupp V. Med hänsyn till de ekonomiska konsekvenserna för såväl staten som kommunerna anser utredningen att ett fullständigt genomförande av reformen bör få anstå till dess detta ur statsfinansiella och kommunalekonomiska synpunkter bedömes möjligt. Utredningen föreslår emellertid, att som ett första steg mot en slutlig avveckling av skattegrupperingen Ortsgrupp II slopas och att kommunerna i denna Ortsgrupp uppflyttas i grupp III. Slopandet av Ortsgrupp II anser utredningen böra genomföras med verkan från och med den 1 januari 1959, vid vilken tidpunkt nuvarande skattegruppering upphör att gälla. Ändringen bör första gången tillämpas i fråga om källskatteuttaget under år 1959 och vid 1960 års taxering.

Den fortsatta avvecklingen av skattegrupperingen bör ske etappvis. Avvecklingen föreslås skola genomföras antingen genom att antalet Ortsgrupper ytterligare minskas genom sammanslagning av två grupper eller genom att spännvidden mellan Ortsgrupperna successivt minskas. Under avvecklingstiden bör någon ändring i orternas nuvarande placering icke vidtagas.

Utskottet

Som av den ovan lämnade redogörelsen framgår har Ortsgrupperingsutredningen nyligen framlagt förslag till avskaffande av de dyrortsgraderade Ortsavdragen vid beskattningen. Enligt förslaget skulle Ortsgrupp II avskaffas redan från och med den 1 januari 1959 och sålunda de lägsta Ortsavdragen bestämmas efter Ortsgrupp III. Härigenom skulle en reduktion av spännvidden mellan högsta och lägsta Ortsgrupp från tolv till åtta procent uppnås. Samtidigt bör enligt utredningens mening statsmakterna fatta principbeslut om att slopa skattegrupperingen och införa enhetliga skattefria avdrag vid beskattningen, motsvarande nu gällande Ortsavdrag i Ortsgrupp V. Med hänsyn till de ekonomiska konsekvenserna för såväl staten som kommunerna har utredningen ansett att ett fullständigt genomförande av reformen bör få anstå till dess detta ur statsfinansiella och kommunalekonomiska synpunkter bedömes möjligt. Den fortsatta avvecklingen bör ske etappvis.

Med yrkandena i de föreliggande motionerna åsyftas — i den mån de icke tillgodosetts i och med tillsättandet av Ortsgrupperingsutredningen — att Ortsgrupp II omedelbart skall slopas och att riksdagen i princip skall uttala sig för en avveckling av dyrortssystemet vid beskattningen ävensom att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t skall hemställa om förslag i ämnet

till 1958 års riksdag. Om ortsgrupperingsutredningens förslag genomföres skulle syftet med motionerna sålunda i huvudsak bli tillgodosett. Enligt utskottets mening bör utredningens förslag i vanlig ordning bli föremål för remissbehandling och Kungl. Maj:ts övervägande, innan riksdagen tar definitiv ställning till frågan om en avveckling — helt eller delvis — av skattegrupperingen. Utskottet kan därför inte tillstyrka en omedelbar lagstiftning i ämnet. Utskottet, som förutsätter att Kungl. Maj:t framlägger förslag i ämnet så snart ske kan, finner icke anledning förelägga för riksdagen att i särskild skrivelse till Kungl. Maj:t begära förslag härom till 1958 års riksdag, utan hemställer att de föreliggande motionerna inte måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att de likalydande motionerna I: 306 av herr Ohlon m. fl.
och II: 392 av herr Ohlin m. fl., de likalydande motionerna
I: 307 av herr Näsgård m. fl. och II: 389 av herr Pettersson i
Dahl m. fl. ävensom de likalydande motionerna I: 308 av
herr Ewerlöf m. fl. och II: 387 av herr Cassel m. fl. icke måtte
föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 3 december 1957.

På bevillningsutskottets vägnar:

EDGAR SJÖDAHL

Närvarande:

från f ö r s t a kammaren: herrar Sjö Dahl, Hagberg, Heüman, Spetz, Eriks-
son, Gustaf Elofsson*, Snygg*, Söderquist, Niklasson* och Erik Jansson;
samt

från a n d r a kammaren: herrar Nilsson i Svalöv, Brandt, Gustafson i Gö-
teborg, Allard, Kärrlander, Vigelsbo, Wiklund, Christenson i Malmö*, Asp
och Stenberg*.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.